

1. Huber J. S. diff. de fine ac quem
homo conditus, Wittenb. 1593

2. diff. de conjugio et
divortio, Wittenb. 1593.

3. Hülfemann J. Joh. f. Instructio Stu-
diosorum, quid de phrasi: bona
opera sunt necessaria ad vitam
eternam, statuere habeant
Lipsie 1616.

4. repetitio Articuli
10 libri concordie, Lipsie
1649

*Hæc est disputatio 17 omnes nascentur etiam in homine in vita hominum
Anno 1599.*

31

DISPUTATIO XVII.
DE COENA DOMINI,
EX DECIMO ARTICULO
Augustanæ Confessionis:

Ad cujus Theses,

ASPIRANTE DIVINA
CLEMENTIA, PRÆSIDE
ÆGIDIO HVNNIO, S. THEOLOGIAE
Doctore & Professore in Academia VVite-
bergenſi, respondebit 1. Augusti, in
Auditorio Theologorum, ho-
ris matutinis,

M. IOHANNES WEGELINUS
Augustanus.

VVITTEBERGAE,
Typis M. Georgij Mulleri.
cl. l. xcv.

ET SP... DOMINI

DE COENAE DOMINI

DE DECIMO APRILIS

Ad corpus Christi

APRILIS DIVINA

GAEMEN... PR...

... H... ..

... Professor in ...

... ..

... ..

M. JOHANNES VERGILIUS

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

61

cr...

076

12

...

DE COENA DOMINI
Disputatio altera.

THESIS I.

Prioris Disputationis Thesisibus ostensa, quin ἀπο-
δεικτικῶς demonstrata est ex fonte ac sede Institu-
tionis Cœnæ Dominicæ, vera Ecclesiarum nostrarū
contra Sacramentarios Calvinianos sententia.

2. Nunc reliqua persequamur argumenta, quæ potissimum nobis ex Epistola Pauli ad Corinthios priore suppetunt, & in capitibus decimo & undecimo fundata reperiuntur.

3. Ac primò quidem irrefutabiliter evincit Apostoli locus I. Cor. 10. sententiæ nostræ firmitatē ac certitudinem, quando Corinthios suos his affatur verbis: Ut prudentibus loquor, judicate vos, quod dico: Poculum benedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio sanguinis Christi est? Panis, quē frangimus, nonne communicatio corporis Christi est?

4. Commemorabile est, quòd Apostolus hoc suum Thema, de communicatione corporis & sanguinis Christi, dijudicari vult à Corinthiis, ut prudentibus, atq. horum mysteriorū minimè ignavis.

5. Nimirum isto factò testificans, Corinthios hujus, quam ab eis flagitat, dijudicationis certam quandam habuisse normam, ad quam suum de his tantis rebus iudicium exigere possent.

6. Ea quæ sit, Apostolus sequente capite planum reddit, ad formulam solennem primæuæ Institutionis illos revocans & palam asseverans, se hoc doctrinæ cœlestis caput eo, quo ipse à Dominis acceperit modo, undiquaq. saluum & integrum apud illos deponere, quo edocti & prudentes redditi, universum hoc mysticæ benedictionis arcanum dignoscere ac ritè dijudicare valeant.

7. Quare si scrutemur, ecqua cōmunicatio corporis & sanguinis Christi Servatoris in illa Institutione cœnæ sancita et ordinata sit: offerunt sese hæc manifesta verba, quibus de pane fracto loquens Dominus, ait: accipite, edite, hoc est corpus meum: quibus etiam de poculo, gratijs actis, enunciat: bibite, hic est sanguis meus novi Testamenti.
8. Ex his ergò formalibus Institutionis æstimare poterant Corinthij, hanc, quam Paulus hîc commendat, κοινωvίαν, in dando & accipiendo, edendo bibendoq; consistere.
9. Estq; Paulina hæc assertio (poculum benedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio sanguinis Christi est? panis, quẽ frangimus, nonne communicatio corporis Christi est?) ceu compendium atq; σύνοψις, in quam Paulus historiam institutæ Cœnæ miranda brevitate redegit & congeffit.
10. Nam quod habet historia: accepit Dominus Iesus PANEM, ac FREGIT: hoc Paulus ita reddit: panis, quem frangimus.
11. Quòd subijcit historia Evangelica: DEDIT discipulis, dicens: ACCIPITE, EDITE: id Paulus una voce κοινωvίας, communicationis seu participationis, ceu fasciculo complexus est.
12. Rursum quòd in verbis institutionis suæ Christus discipulis denunciat, ecquid sit illud, quod jubet accipere & edere, dicens: hoc est corpus meum: id Paulus itidem compendiosè reddit, quando panem eucharisticum non simpliciter κοινωvίαν, sed κοινωvίαν corporis Christi nuncupat.
13. Sic quoq; in parte altera Sacramenti, quòd Evangelistæ perhibent, Dominum Iesum accepto poculo gratias egisse: hoc Paulus resolvit in hæc verba: poculũ benedictionis, cui benedicimus.
14. Quod Institutio memorat, Dominum Iesum DEDISSE discipulis calicem ac dixisse, BIBITE: id Paulina paraphrasis distictione κοινωvίας ἰμφοτικῶς expressum dedit.
15. Et

15. Et quia Dominus in Cœna Dominicæ instituto perspicuè definit, ecquid sit id, quod mediante poculo præbet, sumendumq; porrigit, inquit: hic est sanguis meus: ideò Paulus Eucharistiæ poculum seu potionem benedictam illam, non absolutè *κοινωνία*, sed sanguinis Christi *κοινωνία* appellat.

16. Ex ipsa igitur sede, fonte, & fundamento hujus dogmatis, unde verba sua judicari vult Apostolus, expeditum erat Corinthiis iudicium facere de sensu Paulini thematis, videlicet quod accipiens & edens panem exhibitum, unâ sumat, edat & participet corpus Christi: & bibens de poculo benedictionis, simul in ea potione bibat & participet Christi Servatoris sanguinem.

17. Non enim panis & vinum respectu cujusdam metonymicæ representationis dicuntur esse corporis sanguinisq; Dominici *κοινωνία*: sed verè sunt mysticæ hujus *κοινωνίας*, exhibitionis, sumptionis & participationis media & instrumenta, divinitus ad hoc ordinata, ut per hæc externa symbola nobis cœlestia dona, sacratissimum Christi corpus & preciosus sanguis, sumenda dispensentur, idq; ratione ea, quam tenor verborum exprimit, edendo nimirum & bibendo.

18. Porrò qui spreta hac simplici declaratione, quam & textus ipse, & collatio verborum cœnæ parit, tropos hîc quærunt, & *τῆς κοινωνίας* dictionem in sententia Paulina de spirituali participatione Christi ratione meriti ac beneficiorum intelligendam autumant: hi neq; scopum assequuntur Apostoli, nec de textu ejus judicant ex præscripta solennis institutionis forma & norma, nec ex absurditatibus, quibus implicantur insciji, sese ullo pacto extricare queunt.

19. Primò enim Paulus hoc loco de ipsomet Christi corpore & sanguine, substantiæ ratione considerato, manifestè loquitur, &

non de fructu, merito, virtute & efficacia: tametsi hæc suo aliàs loco, ubi non simpliciter de perceptione, sed de salutari perceptione Sacramenti agitur, haudquaquam secludamus.

20. Adhæc in *κοινωνία* spiritali illa corporis & sanguinis Christi, ratione meriti considerata, fides non corpus Christi, hoc est, meritum corporis, absq; sanguine, vel absq; sanguinis Christi merito apprehendit: siquidem meritum, quod corpore suo nobis acquisivit Dominus, ab eo, quod comparavit effusione sanguinis, nihil distinguitur, cum sit idem prorsus absq; ulla discretionem.

21. Secundum hos ergò præposteros interpretes, qui ad fidei participationem torquent textum Paulinum, panis cœnæ non jam esset *κοινωνία* solius corporis, sed etiam sanguinis Domini: & vice versa poculum non tantum sanguinis Christi, sed etiam corporis esset communicatio.

22. Quia verò Paulus communicationem corporis, à sanguinis Christi communicatione sic discernit, ut testetur, panem esse *κοινωνία* corporis, non sanguinis; poculum sanguinis non corporis (aliàs confunderentur Eucharistiæ partes, & utriusq; rei cœlestis gemina *κοινωνία* in una Coena, quin utriusq; sub utroq; terreno Symbolo participatio statueretur absurdissimè) manifestum est, absurdè textum Paulinum torqueri ad *κοινωνία* fidei, quæ talem distinctionem non admittit, sed Christum ut Christum unâ cum universo merito ipsius amplecti solet.

23. Relinquitur ergò, hanc, quam nos tuemur, distinctam participationem corporis Christi sub pane, & sanguinis sub vino benedicto notanter asseri, quæ participatio juxta tenorem institutionis in edendo bibendoq; consistit.

24. Adde verò & hoc, quòd Paulus non dicit: fides est communicatio corporis Christi, ut quidem ex adversariorū opinione
dicendum

dicendū erat. Sed inquit: PANIS est cōmunicatio corporis Christi, ut palam doceat, sumpto pane simul etiam sumi corpus Christi in una indivisa manducatione: licet modus manducationis differat, ut priore Disputatione est expositum.

25. Porrò asserendæ sententiæ nostræ argumentum haud postremum est, quod talis in Coena describitur corporis & sanguinis Christi sumptio, quæ etiã indignis, hoc est, hypocritis sit communis, & dignis quidem cedat ad salutem, indignis autem ad iudicium.

26. Testatur id Paulus I. Corint. II. scribens: Quisquis ederit panem hunc, aut biberit de poculo Domini indignè, reus erit corporis & sanguinis Domini. Probet autem homo seipsum, & sic de pane illo edat & de poculo illo bibat. Nam qui edit aut bibit indignè, iudiciū sibi ipsi edit et bibit, nō dijudicans corpus Domini.

27. Absurdi sunt, qui ex grege Calvinistico per indignos hinc intelligendos opinantur homines fideles, sed in fide languidos & infirmos.

28. Testimonium interim ferunt contra seipsos, Paulum adeò dilucidè adscribere indignis manducationem & bibitionem corporis & sanguinis Christi, ut malint in vocabulo (indigni) glossas quaerere, quàm libet violentas, quàm negare ausint, indignis hanc corporis & sanguinis Christi participationem attribui.

29. Quòd autem per indignos non infirmi in fide notentur, sed vera fide vacui hypocrytae & impenitentes, sequentes rationes irrefragabiliter arguunt.

30. Etenim cum Christus non rejiciat infirmos in fide, sed suscipiat Rom. II. cum infirmos, non validos, Medico egere pronunciat Matth. 9. cum virtutem suam in nostra infirmitate perficiat 2. Cor. 12. cum laborantibus & oneratis, atq; sic etiam his, qui se
in fide

in fide infirmos sentiunt, refectionē animarū spondeat Matth. II. qua fronte audent Sacramentarij asserere, Paulum hanc se veram comminationem de reatu corporis & sanguinis Christi, deq̄ iudicio, quod sibi accersunt indignè manducantes & bibentes, vibrare in eos, qui in fide sunt imbecilles?

31. Imò Sacramentum Eucharistiæ institutum est hoc consilio atq̄ fine, ut qui se in fide sentiunt infirmos, usu Sacramenti non iudicium profectò, sed fidei suæ augmentum percipiant.

32. Et an non hoc est egregiè solari homines in fide infirmos, si doceatur, ipsos ob fidei suæ imbecillitatem iudicium sibi manducare & bibere?

33. Adhæc quomodo & quando certi esse poterunt Christiani, sintne satis firmi in fide, ne fortè ad iudicium sumant hoc venerabile Sacramentum? Nonne sic dubitatio nobis obtrudetur Papistarum?

34. Atqui hætenus in Ecclesia traditum est, fidem hominis in toto negotio mysterioq̄ salutis nostræ non pensitari ex sua vel firmitate vel infirmitate; cum etiam minuta fides, quæ vix granum sinapi æquet, firmissimam æternæ salutis petram, Iesum Christū apprehendat, & montes tentationum transplantare valeat.

35. Non minus absurde faciunt, qui indignorum nomine venire putant homines vera fide præditos, sed qui mysterij hujus magnitudinem non satis expendant.

36. Testantur & hi, Apostolum tam clarè tribuere indignis sumptionem corporis & sanguinis Domini, ut malint ipsi quoq̄ vim facere vocabulo, quàm ut sumptionem corporis & sanguinis Christi derogare ausint his, quos Apostolus indignorum appellatione perstringit.

37. Interim

37. Interim ipsorum etiam interpretatio eadem futilitate laborat, & ad eosdem scopulos allidit: quod hoc pacto ne pijs quidem & verè fideles possunt esse certi, num satis ardentè ac devotè perpendant hæc mysteria: sed semper hærebunt dubij, dignè percipiant an indignè: si ex nostræ devotionis sensu & qualitate pendeat communicantium in hoc cœlesti convivio dignitas.

38. Sic conscientijs pavidis usus cœnæ dominicæ potius cedit in lapidem offendiculi & infinitarum dubitationum laqueum: sic necessaria consolatio, cujus causa potissimum instituta est cœna Domini, penitus eripietur ijs, qui alioquin ob suam indignitatē, & motuum illorum spiritualium languorem debilitatēque anguntur.

39. Quid? nõne sic tandem Apostoli ipsi accensendi fuerint indignis cœnæ Dominicæ convivis: utpote qui nunquam de primatu erant litigaturi ipso cœnæ institutæ & celebratæ tempore, si tam divini mysterij sublimitatē apud animū satis expendissent.

40. Deniq; si omninò Divus Apostolus in suo de manducatione indignorum tractatu solos reprehendit vel in fide languidos, vel his sacris minore, quàm par erat, devotione utentes, fide tamè præditos: quò fieri poterat, ut eorum oblivisceretur, qui peccatis etiam mortalibus indulgebant contra conscientiam? quales in cœtu Ecclesiæ Corinthiacæ fuisse non paucos ipsemet non dissimulat.

41. Nimirum acriter adeò, non sine judicij interminatione gravissima fuit in vectus in eos, qui infirmitate fidei, vel incogitantia leviusculè peccassent: de cæteris, qui hypocrisi & impoenitentia polluebant hæc sacra, securus interim planeq; mutus?

42. Quam supinam oscitantiam quia Paulo, imò Spiritui sancto, qui mentem & calamum Pauli regebat, tribuere non absont duntaxat, sed & impium est: firmiter concludimus, indignorum

B

titulo

titulo non alios designari, quam saluifica fide & poenitentia destitutos, quantum vis generaliore illam fidem habeant, quæ Sacramenti vulgò dicitur.

43. De his ergo pronunciat Paulus, ipsos reatu iudicij se polluere, & poenas sibi accersere, non solum temporales, verum etiã eternas, nisi agatur poenitentia.

44. Quin res ipsas definit, quarum abusu reatus ille contrahatur: reus erit, inquit, corporis & sanguinis Domini.

45. Modum insuper, quo & reatum sibi conciliant indignè manducantes ac bibentes, & iudicium accersunt, Apostolus dilucidè periphrasi circumscribit hisce verbis: quisquis **EDERIT** panem hunc, & **BIBERIT** de poculo Domini indignè, reus erit corporis & sanguinis Domini.

46. Et rursum: Probet autem homo seipsum, ac sic de pane illo **EDAT**, & de poculo illo **BIBAT**. Nam qui **EDIT** aut **BIBIT** indignè, iudicium sibi ipsi **EDIT** & **BIBIT**, non dijudicans corpus Domini.

47. Ergò secundum perspicuam declarationem Paulinam rei fiunt impij **EDENDO** & **BIBENDO** indignè.

48. Iam verò quia rei fiunt corporis & sanguinis Christi: sequitur, illos non nudum manducare panem, nec merum haurire vinum, sed edendo bibendoq; participare id, cuius indigna hac sumptione constituuntur rei.

49. Quapropter non dicit Paulus, indignos hos conuiuas edere & bibere sibi iudicium, non dijudicando panem Domini ab alio quodam pane vulgari, sed non dijudicando ipsummet **CORPVS** Domini: ut hac luce clarius ostendat, iudicium accersi & reatum contrahi in ipsomet cibo, què indignè tractent, & nihilo sanctiore corde & ore ad sumendū illum veniant, atq; aliud quoddam profanum conuiuium accedere consueverunt.

50. Cum

50. Cum his, quæ hucusq; dicta sunt, congruit etiam Evangelica historia, quæ apud Lucam non ambiguit refert, Iudam quoque actioni coenæ Dominicæ interfuisse.

51. Ita namq; verbis secundæ partis Coenæ (hic calix novum testamentum est in meo sanguine, qui pro vobis effunditur) sermone non interrupto subjungitur immediatè: veruntamen ecce manus prodentis me mecum est in mensa.

52. Porrò ex Matthæo planum est, dixisse Dominum: Bibite ex hoc OMNES. Et ex Marco liquet, OMNES ex poculo bis bisse.

53. Iam quid sit illud, quod exhibuit Christus bibendum omnibus discipulis, atq; sic etiam Iudæ proditori: nihil opus est vel conjecturali statu Rhetorum, vel libris divinationum, cum Salvator ipse dicat: Bibite ex hoc omnes; Hoc enim est sanguis meus novi Testamenti.

54. Quæ assertio propter indignitatem Iudæ mutata non est: sed verè erat Christi sanguis, quod bibebat: nisi Dominum respectu cæterorum quidem discipulorum statuamus dixisse verum, respectu Iudæ autem falsum: quod absit.

55. Hæc tam sunt perspicua, ut Antiquitas constanter hinc asseruerit, etiam Iudam accepisse corpus & sanguinem Christi, sed ad iudicium, ut Paulus de indignis censet.

56. Augustinus Epistola 162. scribit: tolerat ipse Dominus Iudam, & sinit ACCIPERE inter innocentes discipulos, quod norunt fideles PRECIUM suum.

57. Idem contra Fulgentium lib. 9. Iudas proditor bonum Christi CORPUS, & Simon Magus bonum baptisma Christi PERCEPIT: sed quia bono non benè usi sunt: mali malè utendo deleti sunt.

B 2

58. Theodo

58. Theodoretus in 1. Cor. II. ait: non solum Apostolis, sed etiam Iudæ proditori preciosum corpus & sanguinem impertijt Dominus. Plura testimonia vetustatis orthodoxæ de manducatione indignorum recitata sunt alibi.
59. Ad extremum, pro stabilienda nostrarum Ecclesiarum doctrina de vera & reali presentia corporis & sanguinis Christi in cæna hîc in terris, haud immeritò producitur etiam Divi Ioannis testimonium 1. Epistola cap. 5.
60. Id verò sic sonat: hic est, qui venit per aquam & sanguinem, Iesus Christus: non per aquam solum, sed per aquam & sanguinem.
61. Et mox: Tres sunt, qui testimoniū dant in terra, spiritus, aqua & sanguis, & hi tres unum sunt.
62. Differit Ioannes de testibus Ministerio proprijs, qui de beneficijs incarnationis et passionis filij Dei testificentur, cum foris in Ministerio, tum intus in cordibus fidelium.
63. Hos testes affirmat esse numero tres, spiritum, aquam & sanguinem. Afferit simul, per aquam & sanguinem Christum Iesum venire ad nos.
64. Sunt enim Sacramenta, ceu vehicula, quibus ad nos venit Christus, & mansionem sibi parat in cordibus nostris.
65. Quòd autem nomine aquæ & sanguinis duo Sacramenta veniant, sequentes probationes dilucidè confirmant.
66. Primò enim vox aquæ citra controversiã Baptismi aquam denotat, cum non sit ulla aqua alia, per quam ad nos venire dignetur Christus, ve etiam quæ de Christo ejusq; beneficijs testimonium ferat.
67. Si contendas, translaticiè per aquam designari Spiritum sanctum, ociosissima τавтоλογία tribuetur Ioanni, perinde ac si dicat:

dicat: tres sunt, qui testimonium dant in terra: Spiritus, Spiritus, & sanguis.

68. Quin & numerus fallit. Ne enim tres numerabit testes Evangelista, si Spiritum sanctum, primò sub voce spiritus, dein de μεταφορικῶς eundem sub aquæ vocabulo intelligat.

69. Hæc absona cum sint, per immotam consequentiam elicitur, aquæ vocabulam notare Sacramentum baptismi, in quo Iesus Christus verè ad nos venit, & per hoc Sacramentum de gratia sua testificatur.

70. Hoc ita luculenter astruèto, prohibere non poterunt Calviniani, quin per sanguinem hic **IN TERRA** testificantem, Sacramentum Ecclesiæ Christianæ alterum (quod κοινωνία sanguinis Christi nominatur) intelligendum esse firmiter statuamus.

71. Si enim fingas, non κοινωνία illam sanguinis Christi in Sacramento Cænæ notari, sed aliquid aliud, puta passionem Christi Ierosolymis peractam; accusabis Evangelistam, quòd numerationem instituerit planè vitiosam, omittendo testem quartum, eumq; maximè insignem, qui non minus, quàm aqua Baptismi, de gratia Christi testimonium perhibet, videlicet sacram cœnam Domini. Cum tamen institutum fuerit Evangelistæ, numerum testiũ de promissionibus Evangelij testificantium certò definire & exprimere.

72. Quid, quòd passio Salvatoris est potius id, **DE QVO** testantur illi tres testes? quòd videlicet propter nos nostramq; salutem suscepta ea sit, & meritum passionis illius ad nos pertineat?

73. Quin & scopus arguit, Ioannem docere velle, quibus medijs quotidie ad nos veniat Iesus Christus, sicut de aqua certissimè est, per eam Iesum Christum adhuc venire ad nos: cum vicissim per passionem & immolationem sui ipsius sub consummationem seculorum

culorum semel duntaxat apparuerit Heb. 9. & non dicatur per hanc quotidie ad nos venire.

74. Planum itaq; est, hanc esse verborum Ioannis sententiam: tres sunt, qui in terra, seu in Ministerio, quod hic in terra peragitur, testificantur de nostra per Christum salute: Spiritus in verbo, aqua in Baptismo, & sanguis in cœna Domini.

75. Neq; dubium est, duos hos posteriores testes, aquam & sanguinem, esse in historia passionis dominicæ notatos, cum ex aperto Christi latere effluxit sanguis & aqua.

76. Quare admiranda Ioannes mysterium duorum Sacramentorum indicari non obscure animadvertit, cum id tam operosè commendat, adiiciens: & qui vidit (scilicet ex Christi latere promanantem aquam & sanguinem) testimonium perhibuit, & verum est testimonium ejus. Et ille scit, quòd vera dicit, ut & vos credatis.

77. Vnde Divus Augustinus Tractatu in Ioannem 120. scribit, ex aperto Christi latere Sacramenta Ecclesie manasse.

78. Idem locum 1. Ioan. 5. enarrans lib. 3. contra Maximinum Arianorum Episcopum, ait: Tres sunt testes, spiritus, aqua & sanguis, & tres unum sunt: ne fortè dicas, spiritum, & aquam, & sanguinem, diversas esse substantias, & tamen dictum esse, tres unum sunt. Propter hoc admonui, ne fallaris. Hæc enim SACRAMENTA sunt, in quibus non quid sint, sed quid ostendant, semper attenditur.

79. Ex his ergò memoratis cum sine dubitatione constet, per sanguinem in numero testium intelligi sacram coenam, utpote in qua sanguis Novi Testamenti dispensatur: & verò Ioannes affirmet, sanguinem illum testari IN TERRA: firma consequentia

quentia hinc infertur & conficitur, sanguinē istum in coena hisce
in terris celebrata esse presentem: & quidem tam verè presena-
tem in terra, quàm verè in terra prestò est aqua baptismi: &
proinde periculosè errare Sacramentarios Calvinianos, qui san-
guinem Christi, ut & corpus ejus, tanto locorum intervallo ab
elementis sive symbolis Sacramentalibus abesse scribunt & sen-
tiunt, quanto distat coelum supremum ab infima terra.

FINIS.

Thesi 5. lin. 1. lege: ipso facto.

Thesi 30. lin. 2. Rom. 15.

es ...
in ...
...
...
...
...
...

F I I S

...
...

99 A 6911

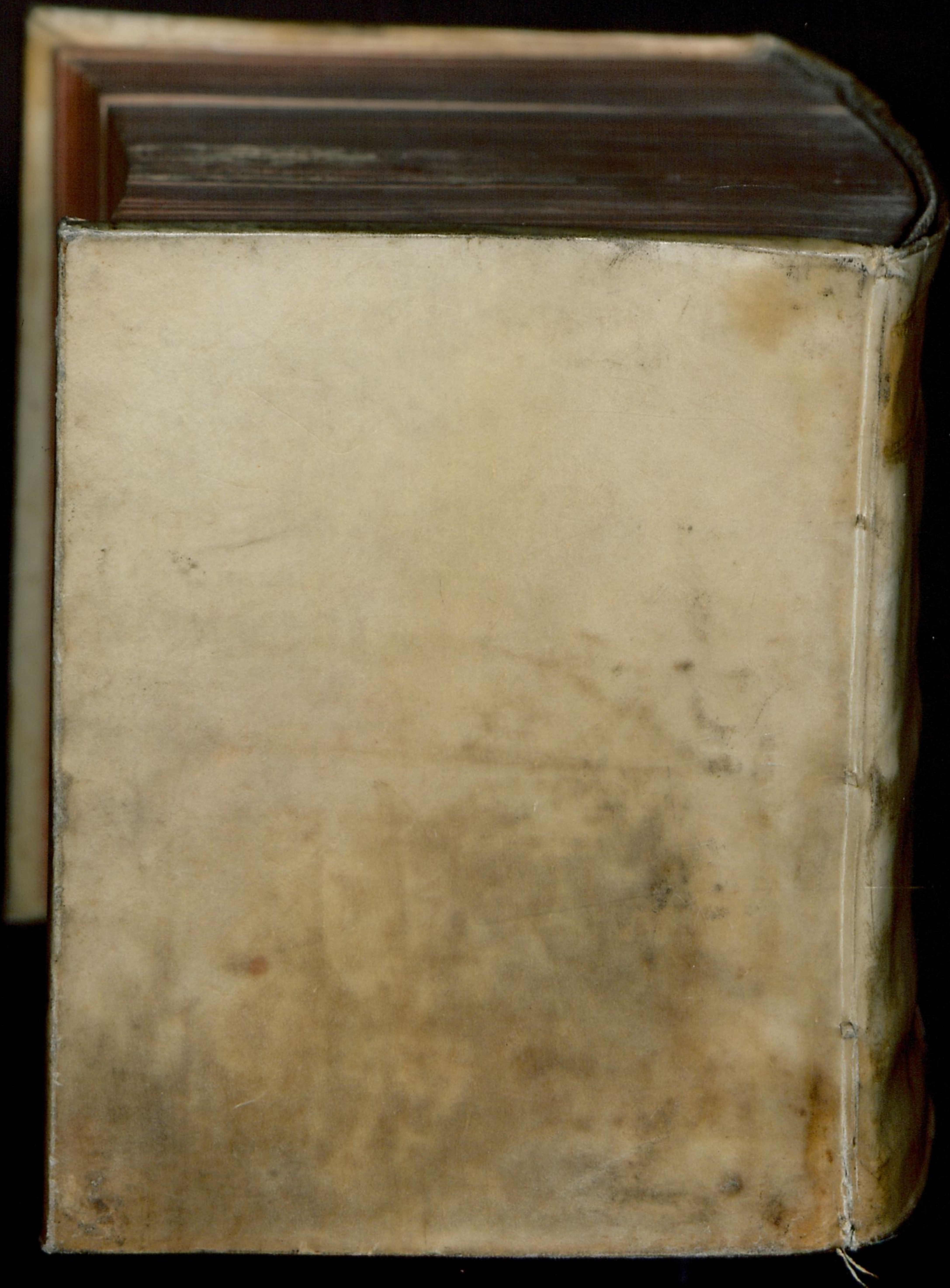
ULB Halle 3
003 139 565

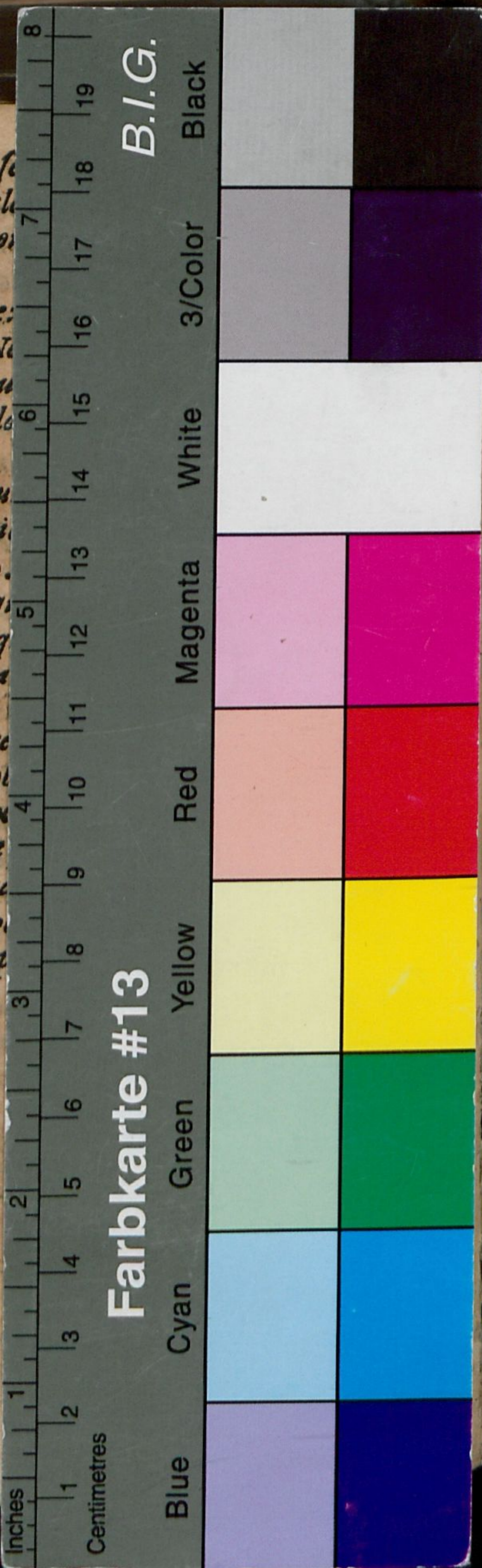

52 1017

[Faint handwritten notes]

*See in Disputatione 17 omnes nascentur etiam in homine et pata hominum
Anno 1500.*

DISPUTATIO XVII.
DE COENA DOMINI,
EX DECIMO ARTICULO
Augustanae Confessionis:

Ad cujus Theses,

ASPIRANTE DIVINA
CLEMENTIA, PRÆSIDE
ÆGIDIO HVNNIO, S. THEOLOGIAE
Doctore & Professore in Academia Vite-
bergensi, respondebit 1. Augusti, in
Auditorio Theologorum, ho-
ris matutinis,

M. IOHANNES WEGELINUS
Augustanus.

WITTEBERGAE,
Typis M. Georgij Mulleri.
cl. l. xcv.